

ter sig over hele Befolkningen med Skattepaalæg osv., at vi ere et undertrykt og underkuet Folk, som man først vil presse Marv og Saft ud af ved ublu Skatter og derefter sætte det under Hundepidsken og i Hundehullet. Nei, skulle vi tale rolig og ærlig om Tingene, da er det en given Sag, at alle de Skatter, som vi have, enten ere en Arv fra Fortiden eller en Frugt af Rigsdagens Forhandlinger. Den nuværende Regjering har ikke, siden den politiske Strife indtraadte, udfærdiget noget Skattepaalæg i nogenjomhelst Retning. De Herrer kunne sige, at vi have taget en uheldig Arv fra Fortiden, og dette Spørgsmaal kan være et Diskussionsømme, men hvad Arbejderne angaar, er det ligefrem urigtigt og usandt at sige, at Arbejderne her i Danmark ere trykkede af Skatter. Hvad de kommunale Skatter angaar, saa have Arbejderne jo en Minimumsgrændse for Befattningen, i det Mindste i Kjøbenhavn, hvor den jo er 800 Kr. Hvad den er rundt omkring i de andre Kommuner, veed jeg ikke; men tror ikke at tage fejl, naar jeg paastaar, at Kommunerne ikke kræve personlige Skatter af Noget, som har mindre end en vis Minimumsindtægt. Men man peger paa de indirekte Skatter, sætter dem saa i Forbindelse med Krigstoldskatten og siger, at det er den, der fordyrer Livsforbrøden osv. Men veed det ærede Medlem da ikke lige saa godt som jeg, at Krigstolden virker aldrig ind paa Arbejderen direkte. Før han skal til at betale sit Ol, Brændevin, Brød og Kjøb høiere, har han naaet en høiere Arbejdsløn. Det er Noget, der reguleres gennem Virksomheden og Omfattningen, og for hver Dre Told paa et eller andet Omraade, at denne Befattning stiger, stiger ogsaa forholdsvis Arbejdslønnen. — For at komme tilbage igjen til og slutte med det Spørgsmaal, at Arbejderens Penge er de Penge, som Landeieendomsbesidderen har, Staten har, de store Driftsbestyrelser have, vil jeg spørge det ærede Medlem om, hvorvidt han vil opstille den Regel, eller hylde den Bæresætning, at til enhver Mand, som har haft det Uheld at forbygge sig eller at danne et Aktieselskab, ved hvilket Arbejderen tjener 3 Gange saa meget, som der maa tjenes for at Sagen skulde kunne rentere sig, skulde Arbejderne tilbagebetale, hvad de have faaet for meget i Løn?

Indenrigsministeren (Jørgensen): Regjeringens Stilling og Opfattelse af det nu til endelig Behandling foreliggende Lovforslag vil for det Første fremgaa af selve det forelagte Lovforslags Indhold, som har været fremdraget her saa ofte, og dernæst

af de Udtalelser, som Finansministeren, der i Dag ikke kan være til Stede her, har havt Leilighed til at fremsætte her i Salen. Jeg tør derfor anse det ufornødent at komme ind paa den almindelige Side af Spørgsmaalet. Kun skal jeg minde om, at Arbejdsparagrafen, om jeg saa tør kalde den, er en Hovedbestemmelse i Regjeringens Forslag. En anden vigtig Paragraf i Loven er den, der gaar ud paa at sætte Kommunerne i Stand til at lade Arbejder udføre, og endelig har Regjeringen ikke stude Tanken fra sig om Understøttelse særlig gennem Kommunerne og Statshjælp til dem i fornødent Fald. Jeg tror i Henhold til de her faldne Indtæringinger at maatte accentuere, at det er Arbejdsløsheden som saadan, man har villet komme til Hjælp uden just at spørge om, hvorledes den var tilveiebragt, altsaa uden at politiske Hensyn til den ene eller den anden Side skulde gjøre sig gjældende, og jeg skal gjentage, hvad Finansministeren har havt Leilighed til bestemt at accentuere i det andet Thing, at for saa vidt man vilde stille Bilkkaar, vilde det kun blive det Bilkkaar — og det fremgaa forøvrigt af selve Lovens Text — at der kun blev Tale om indenlandsk Arbejde og indenlandsk Arbejdere og ikke om Andet eller Andre. Naar det ærede 2det Medlem for 7de Kred (Madsen) noget omtalte Arbejdsparagrafen og kom ind paa Bemærkninger, som man baade har hørt ved 1ste Behandling her og andetsteds, om det mindre Hensigtsmæssige i de forlangte Arbejder, saa skal jeg dertil bemærke, at det er netop det Standpunkt, Regjeringen og vist ogsaa Landstinget havde ønsket, at de Herrer havde stillet sig paa, givet sig til at kritisere Arbejderne og sagt: Vi kunne bruge disse og ikke de andre. Naar det ærede Medlem nu vender tilbage dertil, forbauser det mig noget. Det synes mig at staa i stærk Modstrid til de noget haabløse Bemærkninger, som ere faldne andetsteds, og som — bestemt accentuerede — gaa ud paa, at man overhovedet ikke vil bevilge Arbejderne, fordi man anser det urigtigt at bevilge saadanne Arbejder, som skulde udføres af denne Regjering. Det er imidlertid en Grund, som jeg ikke tror kan tillægges virkelig alvorlig Betydning; thi det er jo en given Ting, at for saa vidt som denne Regjering ikke bliver fjernet, vil det være gennem den, at der bliver at udføre mange Arbejder for Statens Regning til Samfundets Tarv, selv om det just ikke skulde blive de Arbejder, her er Tale om. I Øvrigt tror jeg, at Arbejdsparagrafen har været let overskuelig, hvis man ønskede at komme frem igennem den og de øvrige